

EDITORIAL

DE LA NECESSITAT URGENT D'UNA CONSCIÈNCIA LINGÜÍSTICA COMUNA

Que a Elx, el 27 d'octubre de 2001, es reuniren representants de diverses entitats, procedents de Catalunya, País Valencià, Illes Balears i Franja d'Aragó, que treballen per l'extensió de l'ús social de la llengua catalana als seus respectius territoris i a tots els àmbits d'ús públics i privats, no és una qüestió que haja de passar desapercebuda. Com tampoc no ha de passar desapercebut que **EL TEMPIR**, que va actuar com a entitat amfitriona, va acollir aquestes associacions amb l'objectiu d'iniciar el camí de constitució d'una futura Federació d'Organitzacions per la Llengua Catalana (FOLC), conscient que, després de més de 20 anys de vigència de la Constitució i de la posada en marxa de l'Estat de les Autonomies amb les respectives lleis de normalització lingüística, encara no hi ha una consciència lingüística comuna entre tots els catalanoparlants dels territoris de l'antiga Corona Catalanoaragonesa, tot i els avanços aconseguits i que eren impensables fa unes dècades.

De fet, a tot estirar, sí que hi ha una consciència, feble segons en quins territoris, de parlar una mateixa llengua entre els ciutadans dels Països Catalans. Ara bé, per posar un exemple, quanta gent de Sabadell, Manacor o Xàtiva tenen clar que els problemes de substitució lingüística a Perpinyà, Alacant o Eivissa també són problemes seus?

I és que la divisió polícoadministrativa, que ha comportat l'Estat de les Autonomies, ha servit per a reforçar una consciència regional i ha impedit una consciència lingüística comuna. I això, en el cas valencià, s'ha aprofitat per part de l'actual Govern per tal de tallar la llengua per la frontera administrativa entre Vinaròs i Sant Carles de la Ràpita.

A més, qui talla la llengua també talla el seu àmbit i mercat cultural de referència. La doble versió, catalana i valenciana, del llibre de *Harry Potter i la pedra filosofal*, o el recent cens de població; el decret de la Generalitat Valenciana, que exclou els escriptors en llengua catalana no nascuts al País Valencià dels currículums de Literatura i Llengua de l'Ensenyament Secundari Obligatori (ESO) i de Batxillerat del País Valencià, o la deshomologació dels títols acreditatius de coneixement de valencià amb els de català que expedixen la Generalitat de Catalunya i el Govern Balear són exemples clars d'aquest

esquarçament d'una comunitat lingüística i cultural que hauria de ser normal i plena.

Aquest esquarçament, però, no solament és responsabilitat del Govern Valencià. També ho és de la Generalitat de Catalunya que no ha sabut o no ha volgut enfortir aquest gran espai/mercat cultural, no gens menyspreable, d'11 milions de persones, que només compta a efectes estadístics i propagandístics. I si la Generalitat de Catalunya no ha cregut en aquest mercat, molt menys ho han fet les grans empreses culturals catalanes. Potser que no calgués una versió valenciana de *Harry Potter* si l'editorial Empúries hagués fet una gran campanya comercial d'aquest llibre al País Valencià. Tampoc no cal oblidar que són pocs els instituts illencs o catalans que inclouen entre les lectures obligatòries

de l'ESO autors valencians o les dificultats que hi ha perquè arriben al nostre país les novetats editorials de les Illes. I això que només ens estem referint a l'àmbit del llibre i no analitzem què succeeix amb els discos compactes, els DVD, les obres teatrals, les estrenes cinematogràfiques, els mitjans de comunicació, etc., malgrat uns poquíssims esforços tan reeixits com l'Institut Joan Lluís Vives o el projecte teatral Alcover.

Per tot això, **EL TEMPIR** considera que és necessari que la societat civil assumeixca que els problemes lingüístics d'un determinat territori no són gaire diferents als d'un altre lloc. És simplement una qüestió de nivells

i matisos. Cal enfortir una vertadera consciència lingüística entre tots els catalanoparlants per tal de fer realitat una comunitat lingüística i cultural cohesionada que done pas a un gran mercat cultural en què els productes o serveis de consum en català circulen sense cap dificultat de Guardamar a Perpinyà passant per Palma o l'Alguer. Justament ha de ser una societat civil conscienciada i sensibilitzada lingüísticament la que obligue els nostres governs a impulsar aquest mercat cultural. Per tant, la constitució de la FOLC no pretén més que caminar envers aquest objectiu. I és que no hi ha més futur per al català que aquell espai que asseure una necessitat imperiosa del seu ús en tots els àmbits i en totes les direccions possibles en un món cada vegada més globalitzat, en el qual sembla que només sobreviuran les grans llengües estatals.

Domini lingüístic del català. Mapa dialectal